

OTTHONUNK AZ EGYHÁZ

A péceli katolikus egyházközség hírlevele
Pécel, 2020. november 7. XIV. Évfolyam 35. szám

Útjelzőink a szentek

Mindenszentek és halottak napja kapcsán eszembe jut egy történet kispap koromból. Egyik évben felső utasításra kirándulni mentünk. Általában minden kezdeményezésben szívesen vettünk részt, fociztunk, másoknak segítettünk, de a hegyekben való kirándulás távolabb állt tőlünk, ám engedelmesen nekivágtunk a feladatnak egy kijelölt hétköznap reggelén. Vacsorára kellett visszaérnünk. Egy darabon buszoztunk, majd gyalogoltunk, s az erdőben elég gyorsan eltévedtünk. Akkoriban még mobil nem létezett, helymeghatározás csak térképpel volt lehetséges. Volt egy társunk, aki szeretett kirándulni, eligazodott a térképen, betájolta a helyünket, figyeltük a Nap állását, a fák mohásodását, betájoltuk magunkat, végül vacsora előtt öt perccel pontosan visszaérkeztünk.

Előjárónk úgy értékelte, hogy nagyon jól éreztük magunkat, ha ilyen jól kihasználtuk az időt. Mi pedig bevallottuk az eltévedést.

Ez a történet a világban való járásunkra emlékeztet, ahol gyakran eltévedünk, szükségünk van külső segítségre. Hívóként mondhatjuk, hogy nézzünk föl az Úrjézusra, a Szűzanyára, de valahogyan távol vannak tőlünk, mert érezzük, hogy az isteni kegyelem kiemelte őket közülünk, különbek voltak az átlagembernél. Pedig inkább olyan útmutatókra vágyunk, akik hozzá hasonlóak voltak, akik ugyanúgy megszenvedték a földi élet zarándokútját.

Tudjuk, hogy az Egyház életének első századaiban csak a vértanúkat ünnepelték, mert úgy tartották, csak azok méltók Isten országára, akik az életüket áldozták hitükért. Az 5. században élő bencés atyák kezdeményezésére indult el a gyűjtése azon személyeknek, akik az életük példájával próbálnak utat mutatni, hogyan juthatunk el Istenhez. Ennek hatására kezdett kialakulni a Mindenszentek ünnepe, s az Egyház kezdte elfogadni azokat a személyeket, akik nem vértanúságukkal, hanem hitükkel, szeretetükkel, tanúságtételükkel utat mutatnak az embereknek. Olyanok ők, mint egy térkép a kiránduló életében, segítenek abban, hogy megtaláljuk a kitűzött célt.

Amikor eltévedünk, összezavarodunk életünk erdejében, az Egyház mintegy biztat bennünket, hogy vegyük elő a szentjeinket, tekintsünk rá az életükre. Amikor megkeresztelkedtünk, mindnyájan kaptunk egy védőszentet, bér málkozáskor pedig mi magunk választottunk egyet, s jó, ha olyat, akire valamilyen okból felnézünk, mert közel áll hozzánk életének valamelyik mozzanata, cselekedete. Fiatalon talán még kevésbé tudatosul, de ők azért vannak, hogy életünkben valamilyen módon segítsenek, utat mutassanak számunkra. Korábban, amikor paptársaim meghívtak a bér málkozásra készülő „vizsgáztatására”, nagy hangsúlyt fektettem erre a kérdésre. Nem az érdekelt, ismeri-e a bér málkozó a választott szent életét, hanem az, hogy miért választotta éppen őt, mi az, amiben felnéz rá, követni szeretné. Igazán megható volt a fiataloktól hallani a személyes választásuk történetét. Fontos, hogy a hozzánk tartozó szentjeink életét megismerjük, így követni tudjuk őket.

Gyakran felmerül a kérdés, hogy egy évszázadokkal ezelőtt élő, mára szentként tisztelt elődünk mit mondhat a mai kor emberének. Érdekes azt nézni, a saját korában hogyan élt, viszonyult másokhoz, a kihívásokhoz, miről tudott lemondani embertársaiért, hogyan segítette őket. Nem kell messzire mennünk, elég, ha Árpád-házi Szent Margitra tekintünk, aki királyi sarjként mindenről lemondott, s olyan egyszerű körülmények között élt, mint minden más szerzetes. Szolgált a betegeket, mindenben részt vállalt másokért. Halálos ágyán arra kérte társait, hogy imádkozzanak érte, szegény bűnösért. Társai viszont már úgy tekintettek rá, mint szentre, mert meglátták, hogy egész életében alázatosan fejet hajtott az emberek előtt, Jézust szolgált bennük.

II. János Pál pápát már a temetésekor szerették volna szentté nyilváníttatni, mert élete példája nyilvánvaló tanúságtétel volt az alázat és szeretet mellett.

Mindenkihez más-más szent áll közel, én magam azokra nézek fel leginkább, akik cselekvésben fejezték ki mások iránti szeretetüket, pl. Néri Szent Fülöp. Nem csinált mást, csak a szegényeknek adta a szeretetét, teljes szívvel, odaadással szolgálta őket, aminek a módja abban a korban hatalmas tettnek számított.

Bele kell kapaszkodnunk a szentjeinkbe, meg kell próbálnunk az ő életüket követni. Itt nem nagy dolgokra gondolok, csak arra, hogy a saját körülményeink között a mennyország felé vezető úton haladjunk. Ezen az úton a szentjeink a segítségeink, útjelzőink, akik életüket áldozták Jézusért, tanításukkal, szeretetükkel, példájukkal előttünk jártak, s már eljutottak az Isten országába. Ez esetben nincs félnivalónk, mert az út végén Jézus fog várni bennünket.

Benke István atya (*Jézus Szíve Társasága Idősek Otthonában elhangzott prédikáció*)

Földi és Égi Édesanyám oltalmában

Pécelre költözve az Egyházközséghez kapcsolódóan két nagy okom is adódott az öröme. Egyik, hogy a templommal átellenben lévő házban lakhatok, a másik a Szűzanya oltalma alatt álló Egyházközséghez való tartozás. Ugyanis ahogyan telnek a földi éveim, egyre jobban vonz Mária személye és összekötő szerepe az Isten megdicsőült és zarándok népe között.

Mióta a saját földi Édesanyám is az előbbi csoportba tartozik, napról napra közelebb kerülök Máriához, s úgy vélem, ezt Anyukámnak köszönhetem, amiért nagyon hálás vagyok neki. Ő mindig nagy tisztelője volt a Szűzanyának, igyekezett gyerekeinek példát mutatni ebben, s megtanítani az Istennel, Máriával való kapcsolat fontosságát. Velem gyermekkoromban nem volt könnyű dolga, mert túl hosszúnak és unalmasnak tartottam a rózsafüzér imádságot. Felnőttként sokáig csak erős lelkipurdalással tudtam visszaemlékezni azokra az alkalmakra, amikor a közös családi imádságba igyekezvén bevonni, nagyobbacsaként én is kaptam egy önálló tizedet a rózsafüzérben. Ám annyira berzenkedtem ellene, hogy inkább eljártam az elalvást. Soha nem tudtam meg, Édesanyám rájött-e a turpisságra, mert mindig a legnagyobb gyöngédséggel fektetett ágyamba, s imádkozta el helyettem a rám váró tizedet.

Felnőttként elég könnyű volt meglátnom, hogy valójában irigykedtem Máriára a *kegyelemmel teljes* volta miatt, mert én is vágytam valami hasonlóra, s akkor még nem sejthettem, hogy rám milyen különleges kegyelmek várnak életem során.

Édesanyám mindig alázatos, mély hittel élt, áldozatkészen nevelt 7 testvéremmel együtt, soha nem felejtett el hálát adni Isten gondviselő jóságáért a legnehezebb időkben sem. Csak felnőttként fogtam fel, milyen érzés lehetett neki zokszó nélkül lemondania a vasárnapi szentmiséről, amikor a család ellátását kellett előtérbe helyeznie. Mindnyájunkat önállóvá dédelgetve, özvegyasszonyként legnagyobb örömét a napi szentmiseáldozatokba való bekapcsolódás mellett a Rózsafüzér Társulattal végzett közös imádságban találta. S mikor elérkezett az idő, hogy gyengesége miatt egyre nehezebben jutott el a templomig, kérelt bennünket, gyerekeit, engedjük beköltözni abba a Katolikus Egyház által fenntartott Otthonba, ahol a hitélet része volt a napi szentmise és az imacsoporthoz való tartozás.

Bizton állíthatom, e vágya támogatásával megszépítettük utolsó éveit. Testvéreimhez hasonlóan, amikor egy-egy napot vele töltöttem, akkor sem maradt el a szentmiséről, közös imáról, inkább hívott, hogy együtt vegyünk rajta részt. Mindig emlékezni fogok arra a meleg szeretetre, ami szertartás, ima közben mellette ülve felém áradt egész lényéből.

Földi életének utolsó nyolc hónapjában, lassú haldoklása közben az ágya mellett állva engem és testvéreimet már nem ismert meg, de a Szűzanyához olyan közvetlen hangon szólt, mint legkedvesebb barátnőjükhöz szoktak az asszonyok, akikkel minden titkukat megosztják. „*Szűzanyám, hallgass meg, Te is édesanya vagy, mint én, kérd a Fiadat, engedjen be Országába!*” Szenvedései közben egyre inkább csak az égiekkel kommunikált. Imádságba nem tudott bekapcsolódni, de a mellette mondott imák, különösen a rózsafüzér kisimitotta meggyötört vonásait, nyugalom töltötte el. Szerettem mellette lenni, soha nem éreztem magam olyan közel Istenhez, mint az ágyánál töltött időben, nyilvánvaló volt az Ő jelenléte.

Utolsó hónapjaiban többször került kórházba, az orvosok mindenáron meg akarták tartani a földi létben, s testvéreim sem tudták egyöntetűen elengedni, pedig már nyelni is képtelen volt. Emiatt egy műtéti beavatkozást terveztek, hogy a táplálékot közvetlenül a gyomrába tudják juttatni egy csövön keresztül. Akárhogyan tiltakoztam, az orvosok kitartottak ezen döntés mellett, mert egyébként minden életfunkciója jól működött. Emlékszem, csütörtöki nap volt, másnap kikerült a sebészetre, a beavatkozást hétfőre tervezték.

Szombaton szerzeteseknek szervezett zárandoklaton vettem részt Szentkúton, melynek témája a Szűzanyával való kapcsolat volt. Sok ismerőssel találkoztam, mindenkitől imát kértem Édesanyámért. Két szívhez szóló előadást hallhattunk, majd kis csoportokban a Máriával való kapcsolatunkról beszélgettünk, ahol és az Édesanyámmal történeteket osztottam meg, s minden szerzetestársam imát ígért érte a saját közösségében.

Azon a napon biztos voltam abban, hogy Édesanyám ügye a Szűzanya közbenjárása által Isten kezében van, boldogan tértem haza. A Szűzanyának és a közbenjárását kérő sok szerzetestársamnak hála, Édesanyám még aznap éjjel az Égi Hazába ért.

Az elmúlt hónapban azzal a biztos tudattal kapcsolódtam be a napi közös rózsafüzérekbe, hogy a Szűzanya társaságában Édesanyám is hallja azokat. A múlt szombati, Oltáriszentség előtt elimádkozott dicsőséges rózsafüzér alatt pedig a közbenjáró ima kapcsán egyfolytában ez az ének visszhangzott a szívemben: „...Hányszor szállt Hozzád szívem hangja, hogy halálom óráján imádkozzál értem, Tőled ezt buzgón kértem...”

Kurczina Terézia

Szent Márton ünnepe elé

Tours-i Szent Mártonról kaptam a keresztnévem. Amikor kisgyerek voltam, sokszor hallottam a legendákat, amik az ő tetteiről szóltak. Mindig hős figuraként jelent meg a képzeletemben. Olyan embernek láttam, aki akár egy hollywoodi mozifilmből is kiléphetne, viszont a remény és a tanulság, amit élete példáz nekünk, az a valóság. Mindig is szerettem a nevemet, és törekedtem arra, hogy helyes és tiszta lelkiismerettel álljak a dolgokhoz az életben. Szent Márton is ilyen ember volt. Mikor levágott a köpenyéből egy darabot, és átadta a fázó koldusnak, akkor is csak a szeretetparancsnak és a lelkiismeretének engedelmeskedett. Viszont Isten meglátta benne a tisztaságot és a jóságot, ami olyan erősen gyökerezett benne, hogy egész életében végigkísérte, és még halála után is ámulásra méltat életútja. Engem arra tanított, hogy ne hagyjam magam befolyásolni a világ gonoszsága által. Ne engedjem, hogy rossz lelkiismerettel térjek nyugovóra a nap végén. Természetes félni a szereptől, amire Isten elhívott minket, viszont előbb-utóbb mindenkinek be kell látnia, hogy nem lehet kikerülni Isten akaratát. Ezt Szent Márton is megtapasztalta, hiszen a ludak elárulták a rejtekhelyét, mikor (mint sok mai ember) el próbált rejtőzni Isten akarata elől, hogy Tours püspöke legyen. Az elhivatottságából, határozottságából és kedvességéből, amit életében tanúsított sokat tudnánk tanulni ezekben a nehéz időkben is.

Dévai Márton

KIADJA A MAGYAROK NAGYASSZONYA RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG, PÉCEL.

Szerkeszti a plébános engedélyével: Csokonay Anna, Kurczina Terézia SJC, Varga Ili.

Az újságba szánt írásokat a következő e-mail címre várjuk: plebania.hirlevel@gmail.com

Az írások tartalmáért a szerző nevével vállalja a felelősséget!

52. NEMZETKÖZI
EUCHARISZTIKUS
KONGRESSZUS
BUDAPEST, 2021.
szeptember 5-12.

corpusdomini.iec2020.hu

2020. november 21.
Krisztus Király előestéjén

Jöjjetek,
Atyám áldottai!

Egy óra szentségimádás és ima
egymásért világszerte

Pécel, 2020. Nov. 8 – 15.

Évközi XXXII. hét

		Jeles napok	Szentmise	Miseszándék	Egyéb programok
7	SZOMBAT		Előesti sztm: 18:00	Zeller János és fel. Haraszi Eszter	
8	VASÁRNAP	ÉVKÖZI 32. VASÁRNAP	10:00 18:00	+Wagner Károly és Tóth Sándor +Teréz és Erzsébet	Egyházközségi Szentségimádás: 16:30 Ifi II. csoport 18:30
9	HÉTFŐ	A Lateráni Bazilika fel-szentelése	7:30	Czimer Csal +tagjai	II. Bibliakör 19:00
10	KEDD	Nagy Szt Leó	7:30	Jarabek Dezső és fel Nyári Margit, Váradi Katalin, Domány Mária	Csendes Szentségimádás 20:30-22:00
11	SZERDA	Tours-i Szt Márton	7:30	hálából	Kórus próba 19:00
12	CSÜTÖRTÖK	Szt Jozafát	————		Egész napos Sztségimádás 8:00-21:00
13	PÉNTEK	<i>Magyar Szentek és Boldogok</i>	18:00	egy élő és egy + Klementina; Ágnes házassága	Ifi I. csoport 19:00
14	SZOMBAT		Előesti sztm: 18:00	+nagyszülők	
15	VASÁRNAP	ÉVKÖZI 33. VASÁRNAP A SZEGÉNYEK VILÁGNAPJA	10:00 18:00	+testvér és édesapa Bényi csal +jai	Ifi II. csoport 18:30

– A tisztítótűzben szenvedő lelkek javára fordítható teljes búcsú elnyerésének feltételeit a Szentszék az következők szerint módosította és egész novemberre kiterjesztette:

- A nov. 1-8. közötti időszak egyes napjaira megengedett teljes búcsú – melyet azok nyerhetnek el, akik áhítatos lélekkel temetőt látogatnak, és legalább lélekben imádkoznak az elhunytakért –, áthelyezhető a hónap más napjaira is. Az egyes hívő szabad választására van bízva, hogy melyik lesz ez a nyolc nap, és nem szükséges, hogy ezek a napok egymást kövessék.
- A Halottak napjához kötött teljes búcsú – melyet azok nyerhetnek el, akik templomot vagy kápolnát látogatnak és ott elimádkozzák a Miatyánkot és a Hiszekegyet –, áthelyezhető november hónap bármely más napjára is, az egyes hívő szabad döntése alapján.
- Az öregek és betegek, illetve azok, akik nem hagyhatják el otthonukat, szintén elnyerhetik a teljes búcsút. Ennek előfeltétele, hogy lélekben egyesüljenek a többi hívővel, szakadjanak el a bűntől és álljon szándékukban, hogy az első lehetséges alkalommal teljesítsék a három megszokott feltételt (gyónás, szentáldozás, és a Szentatya szándékára való ima). A búcsú elnyerése számukra úgy történik, hogy Jézus vagy a Mária képe előtt végeznek imát az elhunytakért (pl a holtakért végzett zsolozsma reggeli vagy esti dicséretét, a rózsafüzért, az Isteni irgalmasság rózsafüzérét, vagy más holtakért való imát). Választhatják azt is, hogy elmélkednek egy-egy szentírási szakasról, mely szerepel a holtakért végzett liturgia szövegei közt, illetve, hogy valamilyen irgalmas cselekedetet végeznek, felajánlva Istennek saját életük fájdalmait és viszontagságait.

– A jövő évi naptárak, kalendáriumok még ezen a hétfévén vehetők át a sekrestyében az ár kifizetésével. Jövő héttől pedig a plébánia hivatalban még két héten keresztül, aztán másnak adjuk.